

13. ПАТРИОТЪ

Отколе слънцето заседна,
Настана нощна тишина
И задъ гората близоседна
Погледна пълната луна.

Тя съсъ заритѣ си огръла
Върху зелената трева,
Дружина вѣрна тамъ седѣла
Съ войвода патушна глава.

Прохладенъ изворъ тамъ извира,
Като на огънь варево,
А сѣнка дългнеста простира
Зелено буково дърво.

Войвода дума на дружина:
Почакайте подъ този букъ,
За малко време ще замина,
Че пакъ ще ви намѣря тукъ.

И става той самси тогава,
На рамо пушка си качи,
На поясъ револверъ запава
И мигомъ се отдалечи.

Върви той бърже презъ гората,
Минава много трапища
И се прехвърля презъ водата
Въ дълбокитѣ ми долища.

А по стръмнинитѣ нагоре
Пъхти и въ огънь цѣлъ гори,
Най-сетне съ Божията воля
Достигна сини канари.